

[Arbejdsministeren]

lov først og fremmest tager sigte på de rene strukturramte grupper, dvs. persongrupper, som under alle omstændigheder ville blive understødt fra arbejdsmarkedet på grund af strukturændringer, uanset gode eller dårlige konjunkturer.

Med hensyn til formålet med at udvide adgangen til førtidspension er det understreget, også under folketingets behandling af lovforslaget, at det ikke er meningen at tvinge arbejdsløse fra de højere ydelser efter arbejdsløshedsloven eller sygedagpengeloven over på den lavere førtidspension. Førtidspensionering vil derfor først kunne blive aktuel, når den arbejdsløse ikke længere opfylder betingelserne for ret til ydelser efter disse love.

Men der bliver heller ikke spørgsmål om førtidspensionering umiddelbart ved ophøret af ret til dagpenge efter disse love. Når dagpengene er ophørt, vil den pågældende nemlig som hovedregel have ret til forbigående hjælp efter bistandsloven. Denne hjælp vil normalt være på nogenlunde samme niveau som dagpengene, og hjælpen vil blive på dette niveau, så længe den ledige kan betragtes som arbejdssøgende og der endnu er håb om, at han vil kunne vende tilbage til arbejdsmarkedet. Dette vil i de fleste tilfælde betyde, at der vil kunne udbetales forbigående hjælp i en længere periode.

Når imidlertid behovssituationen efter bistandsloven skønnes at være vedvarende, fordi den pågældende ikke har mulighed for at blive genplaceret på arbejdsmarkedet, må der tages stilling til, hvilken hjælp der derefter skal ydes den pågældende. Først på dette tidspunkt kommer muligheden for førtidspensionering ind i billedet. Det betyder derfor, at førtidspensionen hverken er alternativ til dagpenge eller til forbigående hjælp, men derimod alternativ til den varige hjælp efter bistandsloven. Folkepensionen vil derfor betyde, at den pågældende bliver berettiget til en fast ydelse – i modsætning til den skønsmæssige varige hjælp – samtidig med at den pågældendes muligheder for tilbagevenden til arbejdsmarkedet holdes åbne.

Som det fremgår, er der ikke tale om, at nogen tvinges ud af arbejdsmarkedet.

Endelig hævdes det i begrundelsen, at nogle udtalelser, som jeg nylig har fremsat på en konference med repræsentanter for amtskommuner, kommuner, arbejdsmarkeds-

nævn, arbejdsmarkedsorganisationer m. fl., tyder på, at regeringen bevidst satser på at presse langtidсарbejdsløse ud af arbejdsmarkedet.

Jeg skal henvise til, at det, jeg sagde, og som er citeret i begrundelsen, jo kun var en konstatering af, at vi her i landet – heldigvis, kan jeg sige – har en meget høj præmie for at stå til rådighed for arbejdsmarkedet, og at dette ganske naturligt betyder, at der praktisk taget ikke er nogen tilskyndelse til frivilligt at forlade arbejdsstyrken, f. eks. ved at gå på invalidepension eller andre sociale ordninger.

I denne konstatering af et rent faktisk bestående system, som vi kun har grund til at glæde os over, ligger der naturligvis intet om, at regeringen skulle satse på at presse langtidсарbejdsløse ud af arbejdsmarkedet.

Til det stillede spørgsmål kan jeg derfor svare, at der i den bestående ordning inden for arbejdsløshedsdagpengeområdet og den sociale lovgivning i det hele ikke er nogen tendens til at tvinge langtidsledige over på lavere sociale ydelser end arbejdsløshedsdagpengene, og at regeringen naturligvis ikke har noget ønske om at ændre på dette forhold.

Til *ministeren for skatter og afgifter* (28/12 77) af:

Wilhelm (VS):

»Kan ministeren oplyse, hvad der ved udgangen af 1977 konkret er gjort for at bringe selskabsskattelovens § 12 i anvendelse over for multinationale selskaber, herunder om resultatet af den henvendelse til kammeradvokaten, som ministeren henviste til i sit svar, da jeg sidst rejste dette spørgsmål den 22. juni 1977?«

(Spm. nr. 278).

Begrundelse.

Allerede i årene 1969–71 afslørede VS, at de multinationale olieselskaber unddrog sig beskatning i Danmark, og at myndighederne havde forsømt at sætte sådanne selskaber i skat, således som de er forpligtet til efter selskabsskattelovens § 12. I 1971 indklagede Erik Sigsgaard skattemyndighederne til ombudsmanden for misligholdelse af deres forpligtelse i henhold til selskabsskatteloven, og